

(Poul Rasmusen) udtalte, at det kan være betænkeligt nok, baade for Ministeren og for de paagældende Byer paa Landet, og navnlig maa jeg tilstaa, at det maaske til Tider kan blive ubehageligt for den paagældende Minister at træffe denne Afgørelse, men paa den anden Side virker den Regel, der blev fastslaaet i Landstingets Affattelse i 1911, overmaade vilkaarligt, thi den Forskel, som der er paa en købstadmæssigt bebygget Landsby med 2,000 Indbyggere og en ganske tilsvarende Landsby med 1,800 Indbyggere, er saa urimelig ringe, at det vil føles som en saa stor Uretfærdighed, naar den ene faar Adgang til at blive besøgt af udenlandske Huse og den anden ikke, at det forekommer mig, at man bør aabne sig Muligheden for at stille dem lige. Dertil kommer yderligere dette, at naar det beror paa Ministeriets Skøn, hvilke Byer man skal have Adgang til at besøge, vil der være skabt en Mulighed for en ganske jævn Udvikling paa dette Omraade, saaledes at man begynder, som jeg har sagt, med denne Hovedregel som Udgangspunkt, og efterhaanden som Tiden skrider frem, lempes man disse Baand, indtil de en Gang ganske kan bortfalde. Dette forekommer mig den rette Maade at tage denne Sag paa. Ogsaa det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Lange) holdt paa, at den Afgift, her forlanges af 150 Kr. om Maaneden, er for høj, men jeg skal gøre opmærksom paa, at det gør en ikke ringe Forskel for den handelsrejsende, at samtidig bortfalder Tillægsafgiften for de følgende Firmaer. Saaledes som Lovforslaget var vedtaget af Landstinget, var Afgiften 100 Kr. om Maaneden, men med et Tillæg for hvert følgende Firma af 50 Kr. Dette Tillæg kunde efter Omstændighederne komme til at virke ganske overordentlig trykkende for en Mand, som repræsenterede et større Antal af Firmaer, og det forekommer mig paa en uretfærdig Maade, thi det er rimeligt at gaa ud fra, at der er en naturlig Grænse for, hvad den enkelte Mand i det hele kan overkomme i Henseende til Forretning, og det, at han repræsenterer et stort Antal Firmaer, er heller ikke noget Udtryk for, at han gør en større Forretning end den, der kun repræsenterer et Firma, som maaske har langt større Betingelse for at gøre Forretning. Naar det ærede Medlem dernæst sammenlignede den foreslaaede Afgift med den, der er foreslaaet i Sverige, og maaske kunde have

nævnt Lande, hvor der overhovedet ingen Afgift svares, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det gør ogsaa en Forskel, hvilket Land man berejser, thi hvis man rejser i et Land, der omgiver sig med Toldmure i et saadant Omfang, at det ikke kan nytte noget for udenlandske Firmaer at komme der, at de med andre Ord ingenting kan sælge i det paagældende Land, er der ikke vundet meget ved, at Afgiften for de rejsende er lav; saaledes er Forholdet jo ikke her i Landet. Den Betænkelighed, som det ærede 4de Medlem for 3die Kreds nærede ved at give de her i Landet boende Repræsentanter for udenlandske Firmaer Adgang til frit at rejse for at sælge deres Varer, kan jeg ikke dele. Jeg synes, det er et simpelt Retfærdighedskrav, man ikke kan komme udenom, at stille den ene Borger lige med den anden. Den Mand, som løser sit Grossererborgerskab, som svarer Skat til Stat og Kommune af sin Indtægt og Formue, bør virkelig have Ret til at udøve sin Næringsvej, uden at man afkræver ham en yderligere Afgift derfor, og de Bestemmelser, som nu er tilføjede i Lovforslaget, om, at vedkommende skal have betalt Skat, er jo satte ind, for at Udlændinge ikke skal nedsette sig pro forma og i Lyderaf drive deres Forretninger. Men til syvende og sidst er det ganske klart, at det bliver ikke afgørende for, i hvilket Omfang Landet bliver besøgt, eller i hvilket Omfang udenlandske Firmaer bliver repræsenteret her i Landet, hvorvidt denne Afgift svares eller ikke.

Poul Rasmusen: Den højtærede Handelsminister motiverede sin Bestemmelse i § 3 gennem to Argumenter. Det ene var, at det var vanskeligt paa et Omraade som dette at lovgive, og at det derfor var rart, naar Administrationen selv kunde foretage den Udvikling, som skulde finde Sted. Det var altsaa saaledes, at da det var vanskeligt for de to Ting at blive enige om, hvorvidt der skulde ske en Udvikelse i Fremtiden, skulde man lægge det i Administrationens Haand. Dette kan jeg nu ikke se er absolut rigtigt, og jeg kan heller ikke se, at det rigtig stemmer med Forudsætningen i de Bestemmelser, som staar i den højtærede Ministers § 3. Dem havde jeg nemlig nærmest opfattet som støttende det andet Argument, det, at man ikke vilde have den faste Grænse, fordi man i ganske enkelte Tilfælde vilde have Lov til at gøre Und-